

ΑΠΟ ΤΗΝ ΣΥΓΧΡΟΝΗ ΖΩΗ

ΑΝΕΚΔΟΤΑ ΤΩΝ ΑΝΘΡΩΠΩΝ ΤΗΣ ΗΜΕΡΑΣ

Ο βασιλεύς Γεώργιος 5ος και τὰ βιβλία. Ο φίλος του με τὸν Κίπλιγκ. Πῶς ἔμεναν κ' οἱ δύο ἱκανοποιημένοι. Ο Ἐδουάρδος 8ος και οἱ συγγραφεῖς. Ἡ μανία τοῦ Ἔντεν με τὴ φιλολογία. Τὰ τελευταῖα χρόνια τῆς ζωῆς τοῦ Κίπλιγκ. Ο γῦρος τοῦ ἄλλου κόσμου. Ο Μπέρναρ Σῶ στο Χόλλυγουντ, κλπ. κλπ.

Ο μακαρίτης βασιλεύς τῆς Ἀγγλίας Γεώργιος Ε', μολονότι εἶχε τρεῖς ἀπὸ τὶς καλύτερες βιβλιοθηκὲς τοῦ κόσμου στὰ ἀνάκτορα τοῦ Σάντριγκαμ, τοῦ Μπούκιγκαμ καὶ τοῦ Γουίνδσορ, ἐν τούτοις δὲν ἦταν μανιώδης φιλαναγνώστης. Τὸ μόνο πού τοῦ ἄρεσε ἦταν νὰ διαβάζη, πού και πού, τὸ θράδυ, πρὶν κοιμηθῆ, κανένα ἐνδιαφέρον ἀστυνομικὸ μυθιστόρημα.

Ὡστόσο, ἀγαποῦσε τὸν ἐσχάτως, ἐπίσης, ἀποθανόντα περίφημο Ἄγγλο ποιητὴ καὶ μυθιστοριογράφου Ρίντγιαρ Κίπλιγκ, τὸν θεωροῦσε γιὰ φίλο του καὶ τὸν δεχόταν συχνὰ στὰ ἀνάκτορα. Μολονότι δὲν εὕρισκε ξεχωριστὴ εὐχαρίστησι νὰ κουβεντιάξη μαζί του, ὥστόσο δὲν τοῦ ἔκρυψε ποτὲ ὅτι δὲν εἶχε διαβάσει παρά ἄκρες-μέσες ἀπὸ τὰ μυθιστορήματά του. Συχνὰ μάλιστα ὁ βασιλεύς γιὰ νὰ μάθῃ τί εἶδους πράγματα ἔγραφε ὁ φίλος του, τὸν ἔβαζε νὰ τοῦ διηγηθῆ τὶς ὑποθέσεις τῶν ἔργων του.

Ο Κίπλιγκ ὅμως δὲν στενοχωριόταν καθόλου γι' αὐτὸ και συχνὰ ἔλεγε σχετικῶς:

— Ἐνας βασιλεύς δὲν ἔχει καθόλου ἀνάγκη νὰ διαβάξη βιβλία!

***

Ὡς πρὸς τὸ ζήτημα αὐτὸ κι' ὁ νέος βασιλεύς τῆς Ἀγγλίας Ἐδουάρδος Η' μοιάζει τοῦ πατέρα του. Καὶ σ' αὐτὸν ἐπίσης δὲν ἀρέσει και πολὺ ἡ μελέτη. Προτιμᾶει μᾶλλον νὰ γνωρίζῃ προσωπικῶς τοὺς ἴδιους τοὺς συγγραφεῖς ἀπὸ τὰ ἔργα τους.

Ἔτσι, ὅταν ἦταν ἀκόμα πρίγκηψ τῆς Οὐαλλίας, εἶχε ἐγκάρδιες σχέσεις με τοὺς διασημοὺς Γάλλους συγγραφεῖς Πῶλ Μοράν και Ἀντρέ Μωρουᾶ, τὶς ὁποῖες ἀσφαλῶς θὰ διατηρήσῃ και ὡς βασιλεύς τῆς Ἀγγλίας και αὐτοκράτωρ τῶν Ἰνδιῶν...

***

Ἀντιθέτως πρὸς τοὺς ὑψηλοὺς μονάρχας του, ὁ διάσημος Ἄγγλος διπλωμάτης και... δανδῆς, ὁ ὑπουργὸς τῶν Ἐξωτερικῶν τῆς Μεγάλῃς Βρετανίας κ. Ἄντονου Ἔντεν, ἔχει κυριολεκτικῶς μανία με τὴ φιλολογία κι' ἀνακατεῖται ζωηρὰ στὴν φιλολογικὴ κίνησι τοῦ Λονδίνου. Ἔτσι, πρὸ ὀλίγων ἐτῶν, εἰσήγαγε μεταξὺ τῆς φιλολογουμένης νεολαίας τῆς χώρας του, τὴ λατρεία τοῦ περιφήμου Γάλλου ποιητοῦ Ἀρθούρου Ρεμπῶ.

Ὁ κ. Ἔντεν λατρεύει ἰδιαίτερος τὴ γαλλικὴ φιλολογία. Ὑπῆρξε ἕνας ἀπὸ τοὺς πρώτους θαυμαστάς τοῦ διασημοῦ πειὰ μυθιστοριογράφου Μαρσέλ Προύστ, ἔχει μεταφράσει πολλὰ ποιήματα τοῦ Βερλαίν και λατρεύει τὸν ποιητὴ Γκιγιώμ Ἀπολλιναίρ. Ἀπὸ τοὺς συγχρόνους Γάλλους συγγραφεῖς προτιμᾶει τὸν Βαλερὺ Λαρμπῶ.

Καθὼς βλέπετε, ἔχει πολὺ μόντερνο, μὰ και καλλιεργημένο γούστο.

***

Ὁ Ρίντγιαρ Κίπλιγκ πέρασε τὰ τελευταῖα χρόνια τῆς ζωῆς του, ἀποτραπηγμένος χωρὶς καμμιά σχέση, σιωπηλός, μακριὰ ἀπὸ τὸ Λονδίνο, στὰ περίχωρα μιᾶς μικρῆς πόλεως τῆς κομητείας τοῦ Σουσσεξ.

Εἶχε ἀγοράσει ἐκεῖ ἕνα παλιὸ ἀρχοντικὸ, ρυθμοῦ Ἀναγεννήσεως, τὸ εἶχε μεταβάλλει σὲ βίλλα και τὸ μόνο πού τὸν ἐνδιέφερε ἦταν ὁ κήπος του, τὰ δέντρα του, τὰ λουλούδια του.

Εἶχε καταντήσει μισάνθρωπος και δὲν δεχόταν κανένα ἀπὸ τοὺς θαυμαστάς του πού πήγαιναν νὰ τοῦ ὑποβάλουν τὰ σέβη τους, ὅπως ἐπίσης ἀρνιόταν κατηγορηματικῶς νὰ δεχθῆ τοὺς δημοσιογράφους.

Ὁ μόνος του φίλος, μπορεῖ νὰ πῆ κανεὶς, ἦταν ὁ γέρος ὑπηρέτης του Μισέλ, ὁ ὁποῖος δὲν ἔφευνε

οὔτε στιγμὴ σχεδὸν ἀπὸ κοντά του. Μόλις δὲν τὸν ἔβλεπε πέντε λεπτά ὁ Κίπλιγκ, ἀρχίζε νὰ στενοχωριέται κι' ἔβγαζε μιὰ ἀσημένια σφυρήχτρα και σφύριζε.

Ὁ πιστὸς ὑπηρέτης, μόλις ἀκούγε τὸ σφύριγμα, καταλάβαινε κι' ἔτρεχε νὰ ξαναγυρίσῃ κοντὰ στὸν κύριό του.

***

Ὁ Κίπλιγκ ἄφησε τεράστια περιουσία, περὶ τὰ τετρακόσια περὶπου ἑκατομμύρια ἑλληνικῶν δραχμῶν. Ὁ περίφημος συγγραφεὺς ἀγνοοῦσε και ὁ ἴδιος πῶς εἶνε τόσο πλούσιος και ζούσε μέτρια, σχεδὸν περιωρισμένα στὸ ἐξοχικὸ του σπίτι. Εἶχε ἀσφαλῶς τὴ ζωὴ του γιὰ μισὸ ἑκατομμύριο φράγκα μόνο κι' εἶχε ἀνανεώσει μάλιστα τὸ σχετικὸ συμβόλαιο λίγες μέρες πρὸ τοῦ θανάτου του.

Τακτικὸς σὲ ὅλα του μέχρι τέλους ὁ Κίπλιγκ ἄφησε μιὰ διαθήκη ἀπὸ δεκαεπτὰ σελίδες, στὶς ὁποῖες κανονίζονται με μεγάλη ἀκρίβεια ὅλες ἡ λεπτομέρειες τῆς κληρονομίας του.

***

Τὸ τελευταῖο ὄνειρο τῆς ζωῆς τοῦ Κίπλιγκ ἦταν νὰ μπορέσῃ νὰ κἀνῃ γιὰ μιὰ φορὰ ἀκόμα τὸ γῦρο τοῦ κόσμου πρὶν πεθάνῃ, ὅπως τὸν εἶχε κάνει στὴ νεότητά του.

Μὰ ἐπειδὴ οὔτε οἱ γιατροὶ τοῦ τὸ ἐπέτρεπαν, οὔτε οἱ φίλοι του ἐπεδοκίμαζαν τὸ σχέδιό του αὐτό, ὁ ποιητὴς ἔλεγε με μιὰ μακαβρία εἰρωνεία, λίγες μέρες πρὸ τοῦ θανάτου του:

— Τούλάχιστον δὲν θὰ μ' ἐμποδίσουν νὰ κἀνω τὸν γῦρο τοῦ ἄλλου κόσμου.

***

Κατὰ τὸ τελευταῖο του ταξίδι στὸ Χόλλυγουντ, ὁ διάσημος Ἄγγλος συγγραφεὺς Μπέρναρ Σῶ συναντήθηκε και μίλησε διὰ μακρῶν με τὸν μεγαλοεπιχειρηματία τοῦ κινηματογράφου Σαμουήλ Γκόλντουϊν, ὁ ὁποῖος διευθύνει μιὰ ἀπὸ τὶς μεγαλύτερες ἐταιρεῖες τῆς φιλοπολέως. Ἀμέσως, κυκλοφόρησε στὸ Χόλλυγουντ ἡ φήμη ὅτι ἕνα ἀπὸ τὰ ἔργα τοῦ Σῶ, θὰ «γυριζόταν» σὲ ταινία. Καὶ οἱ δημοσιογράφοι πολιώρκησαν τὸν πνευματωδέστατο Ἄγγλο συγγραφέα γιὰ νὰ ἐπιτύχουν τὴν ἐπιβεβαίωσι τῆς φήμης αὐτῆς.

— Δυστυχῶς δὲν κατωρθώσαμε νὰ συμφωνήσουμε, τοὺς ἀπάντησε με ξηρὸ ὕφος ὁ Σῶ. Καταλαβαίνετε, ὁ κ. Γκόλντουϊν ἐνδιαφέρεται ἀποκλειστικῶς γιὰ τὴν τέχνη κι' ἐγὼ γιὰ τὰ χρήματα...

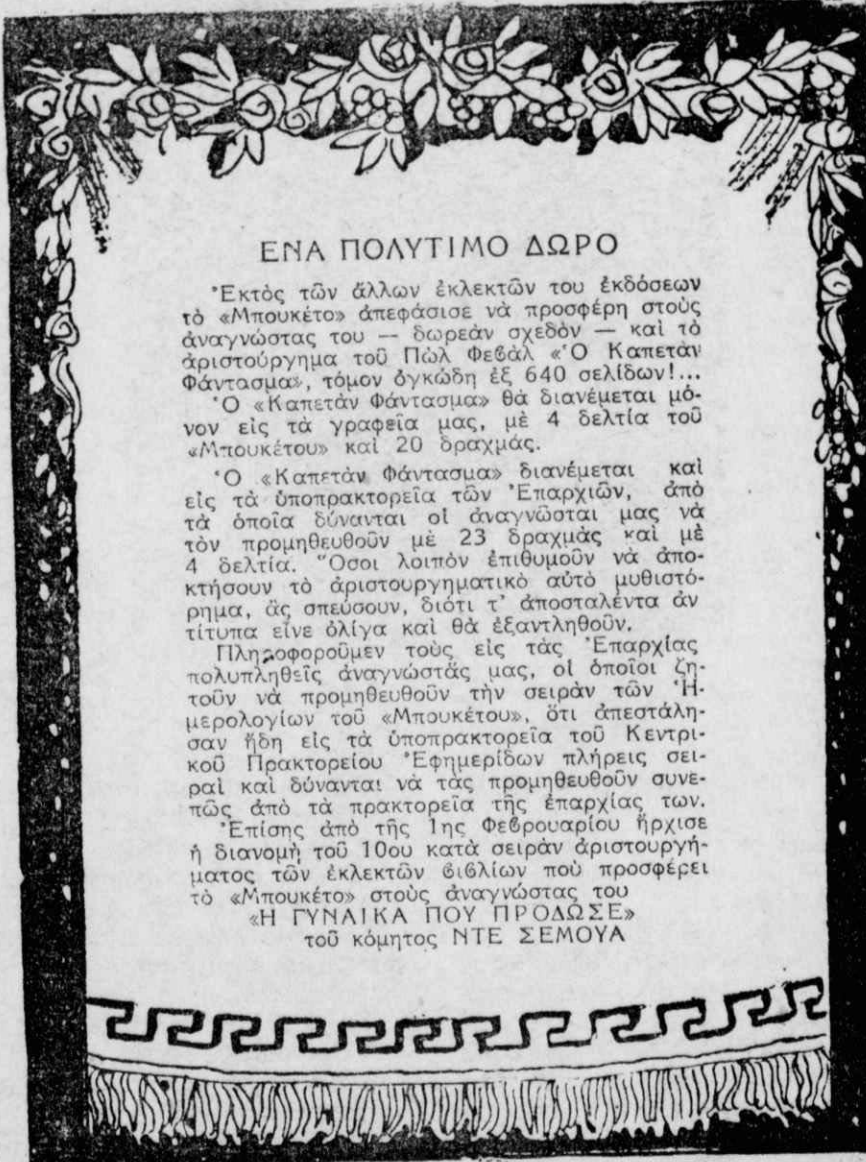
***

Ὅλοι οἱ πρόγονοί τοῦ ἐσχάτως ἀποθανόντος σὲ ἡλικία 83 ἐτῶν διασημοῦ Γάλλου συγγραφέως Πῶλ Μπουρζὲ ἦσαν σχεδὸν αἰωνόβιοι, ἐκτὸς ἀπὸ τὸν πατέρα του, ὁ ὁποῖος πέθανε σχετικῶς νέος, σὲ ἡλικία 65 ἐτῶν. Ὁ πρῶτος γνωστός του πρόγονος ὁ Θεόφιλος Μπουρζὲ πέθανε τὸ 1675, σὲ ἡλικία 94 ἐτῶν, ὁ γυιὸς του, Κλαύδιος, πέθανε σὲ ἡλικία 86 ἐτῶν κι' ὁ ἔγγονός του Ζάν σὲ ἡλικία 89 ἐτῶν. Ὁ γυιὸς τοῦ τελευταίου και προπάππος τοῦ συγγραφέως πέθανε σὲ ἡλικία 97 ἐτῶν κι' ὁ παππούς τέλος τοῦ συγγραφέως κατέρριψε τὸ ρεκόρ πεθαίνοντας σὲ ἡλικία 101 ἐτῶν!

***

Ὅλοι σχεδὸν οἱ πρόγονοί τοῦ Μπουρζὲ ἦσαν διακεκριμένοι ἐπιστήμονες. Ὁ πατέρας του μάλιστα ἦταν μιὰ ἐξοχότης μεταξὺ τῶν μαθηματικῶν τῆς ἐποχῆς του. Γι' αὐτὸ ὅταν ἡ οἰκογένεια Μπουρζὲ εἶδε ὅτι ὁ νεαρὸς Πῶλ εἶχε στραφῆ πρὸς τὴ φιλολογία κι' ἔγραφε στίχους, δυσαρεστήθηκε πολὺ μαζί του.

Τὰ πράγματα μάλιστα χειροτέρεψαν ἀκόμα περισσότερο, ὅταν ὁ Πῶλ ἔπαψε νὰ γράφῃ στίχους και (Συνέχεια στὴ σελίδα 44)

ΕΝΑ ΠΟΛΥΤΙΜΟ ΔΩΡΟ

Ἐκτὸς τῶν ἄλλων ἐκλεκτῶν του ἐκδόσεων τὸ «Μπουκέτο» ἀπεφάσισε νὰ προσφέρῃ στοὺς ἀναγνώστας του — δωρεάν σχεδὸν — και τὸ ἀριστοῦργημα τοῦ Πῶλ Φεβᾶλ «Ὁ Καπετάν Φάντασμα», τόμον ὀγκώδη ἐξ 640 σελίδων!...

Ὁ «Καπετάν Φάντασμα» θὰ διανέμεται μόνον εἰς τὰ γραφεῖα μας, με 4 δελτία τοῦ «Μπουκέτου» και 20 δραχμάς.

Ὁ «Καπετάν Φάντασμα» διανέμεται και εἰς τὰ ὑποπρακτορεῖα τῶν Ἐπαρχιῶν, ἀπὸ τὰ ὁποῖα δύνανται οἱ ἀναγνώσται μας νὰ τὸν προμηθευθοῦν με 23 δραχμάς και με 4 δελτία. Ὅσοι λοιπὸν ἐπιθυμοῦν νὰ ἀποκτήσουν τὸ ἀριστοῦρηματικὸ αὐτὸ μυθιστόρημα, ἄς σπεύσουν, διότι τ' ἀποσταλέντα ἀντίτυπα εἶνε ὀλίγα και θὰ ἐξαντληθοῦν.

Πληροφοροῦμεν τοὺς εἰς τὰς Ἐπαρχίας πολυπληθεῖς ἀναγνώστας μας, οἱ ὁποῖοι ζητοῦν νὰ προμηθευθοῦν τὴν σειρὰν τῶν ἡμερολογίων τοῦ «Μπουκέτου», ὅτι ἀπεστάλησαν ἤδη εἰς τὰ ὑποπρακτορεῖα τοῦ Κεντρικοῦ Πρακτορείου Ἐφημερίδων πλήρεις σειραὶ και δύνανται νὰ τὰς προμηθευθοῦν συνεπῶς ἀπὸ τὰ πρακτορεῖα τῆς ἐπαρχίας των.

Ἐπίσης ἀπὸ τῆς 1ης Φεβρουαρίου ἤρχισε ἡ διανομὴ τοῦ 10ου κατὰ σειρὰν ἀριστοῦργήματος τῶν ἐκλεκτῶν βιβλίων πού προσφέρει τὸ «Μπουκέτο» στοὺς ἀναγνώστας του «Ἡ ΓΥΝΑΙΚΑ ΠΟΥ ΠΡΟΔΩΣΕ» τοῦ κόμητος ΝΤΕ ΣΕΜΟΥΑ

ΤΙ ΕΙΝΕ Η ΩΜΟΡΦΙΑ ;

(Συνέχεια έκ τής σελίδος 31)

μπορεί νά επιθυμήσει μιά γυναίκα.

Τό ίδιο συνέβη και μέ τή Λουκρητία Βουργιά. "Όταν ήταν πολύ νέα, δέν ένέπνεε μεγάλα πάθη. "Επειτα όμως, όσο περνούσαν τά χρόνια, οί άνδρες τήν έρωτευόντουσαν μέ μιά τρέλλα πού άφηφούσε κι' αυτόν άκόμα τόν θάνατο.

'Επίσης, βλέπουμε ότι και οί ώριμοι άνδρες, όπως συμβαίνει μέ τίς ώριμες γυναίκες άγαπούν μέ πάθος μικρά κορίτσια.

"Ο "Ιψεν ήταν τρελλά έρωτευμένος μέ ένα κοριτσάκι δεκατριών χρόνων, μέ τό όποιο είχε μιά τακτική άλληλογραφία.

Τό ρεκόρ δέ άνήκε στην πασιγνωστη Βεατρίκη πού τήν έρωτεύθηκε ό Δάντης σέ ηλικία έννέα χρόνων.

'Αντιθέτως, ή 'Ιωσηφίνα ντέ Μπωαρναί, ήταν άρκετά ώριμη, όταν τήν έρωτεύθηκε ό Ναπολέων και, μέ τήν άλήθεια, δέν ήταν διόλου ώμορφη, άφού άλλωστε όλος ό κόσμος στην αύλή τήν έλεγε «νόστιμη άσκημη»!...

Κι' ώστόσο, μόνον αύτήν άγάπησε παράφορα ό Ναπολέων, μόνο σ' αύτήν έγραφε φλογερά έρωτικά γράμματα, μόνο αύτήν συλλογιζόταν στίς έκστρατείες του και στίς μάχες...

'Η περηφημότερη όμως γόησσα είνε άναμφισβητήτως ή Μεγάλη Αικατερίνη τής Ρωσίας, πού διατηρούσε τήν επικίνδυνη γοητεία της κι' όταν άκόμα είχε περάσει τή δεύτερη νεότητα. Χωρίς δέ νά είμαστε ύποχρεωμένοι νά πηγαίνουμε μακριά, μπορούμε ν' αναφέρουμε και τή διάσημο Γαλλίδα συγγραφέα Ζύπ, μιά γηραιά άριστοκράτισσα, πού έλάμβανε φλογερά γράμματα από ένα σωρό έφήβους και νέους.

—Δέν ύπάρχει λοιπόν ηλικία για τίς ώμορφες και για αυτό άκριβώς, όπως αναφέρει ό "Αγγλος έξερευνητής Ε. Πήρσον, πού μόλις γύρισε από τόν Πόλο, ή μίς Χίρτελαντ, μιά «ώραία» Λαπωνίς, πού έκλεισε έδω και λίγες ήμέρες τά έκατό χρόνια της, καθεται κάθε ήμέρα πού έχει ήλιο, μπροστά στην καλύβη της, περιμένοντας τόν άνδρα πού θά τήν άγαπήσει και θά τήν παντρευτή.

—Αύτήν τήν έλπίδα, λέει ή μίς Χίρτελαντ, έμεις ή γυναίκες τήν έγκαταλείπουμε μονάχα, όταν μάς κλείσει ό θάνατος τά μάτια...

Κι' άλήθεια ή παράξενη αύτή Λαπωνίς δέν έχει άδικο.

ΤΟ ΣΠΙΤΙ ΤΗΣ ΤΡΕΛΛΑΣ ΚΑΙ ΤΟΥ ΘΑΝΑΤΟΥ

(Συνέχεια έκ τής σελίδος 12)

άρκετά δυνατό, σηκώθηκε και χωρίς καν νά πάη για νά πη ένα «χαίρε» στον τάφο τής Λιλής πού τά λουλούδια του ήσαν άκόμα φρέσκα, πήρε τό πρώτο τραίνο για τήν έπαρχία στην όποία θρισκόταν τό άσυλο, όπου μεγάλωνε ή ανάπηρη κόρη της...

'Η Ζαμπώ ζή τώρα εκεί κάτω, στην έπαρχία, σ' ένα παληό άρχοντικό, μαζί μέ τό παιδί της πού τό ξαναπήρε απ' τίς καλές άδελφές, ή όποιες τό μεγάλωσαν, και μαζί μέ τήν πιστή της ύπηρετρια ή όποία τήν άκολουθήσει εκεί.

'Η μικρούλα καχεκτική, δέν είνε καθόλου πιό κουτή από τ' άλλα παιδάκια τής ηλικίας της. Είνε τρυφερή και στοργική μέ μιά τρυφερότητα γεμάτη πάθος κι' όρμη για τή μητέρα της πού άργά κι' άνέλπιστα, ήρθε νά ζεστάνη τό κρύο τής καρδιάς της.

'Η Ζαμπώ μέ μιά συγκινητική έπιμονή στίς παληές ιδιοτροπίες της, ντύνει σαν τόν έαυτό της αυτό τό φτωχό παραμορφωμένο κεράκι πού ή κομψότης τό κάνει άκόμα πιό κωμικό... Ψυχτινιαν μαζί περίπατο στους σιωπηλούς δρόμους τής μικρής έπαρχιακής πόλεως. Μαζύ πηγαίνουν στην έκκλησία, μαζί στην έξοχή, μαζί στα θέατρα, όταν κανέναν περαστικό θίασος παίζει τόν «'Αρχισιδηρουργό» ή τή «Μινιόν».

Μέσα σέ μιά στιγμή, ή Ζαμπώ έγκατέλειψε όλη της τήν περασμένη ζωή.

Πούλησε τό μέγαρό της στο Πασού, πούλησε τ' άλογά της, πούλησε τά έπιπλά της... και τά χρήματα πού εισέπραξε φτάνουν και παραφτάνουν για νά εξασφαλίσουν κάθε άνει σ' αύτήν κα' στην κόρη της στην τωρινή τους ζωή.

'Ασφαλώς δέ ή Ζαμπώ θά ζούσε τώρα τρισευτυχισμένη άν μέ μιά συνεχής άγωνία δέν θασάνιζε τήν μητρική της στοργή: ή κόρη της είνε πολύ λεπτή, έχει δυνατούς πονοκεφάλους και συχνές λιποθυμίες.

Σ' αυτές τίς στιγμές, ή φτωχή μητέρα, τρελλή από άνησυχία, έπιφέρει πάλι τίς άγωνίες πού γνώρισε κατά τήν άρρώστεια της Λιλής...

Κι' έχει γίνει ό τρόμος της κ' ή μονομανία της, ή σκέψις μήπως δει καμμιά μέρα νά σβύνη ή μικρή κι' άθέβαιη φλόγα πού θερμαίνει τήν καρδιά της.

.....

"Ω! πόσο θλιβερό είνε τό μεγάλο έπαρχιακό σπίτι, στο όποιο έχει καταφύγει ή Ζαμπώ, ή παληά τρελλή γυναίκα του έρωτος...

Μαζύ μ' αύτή και τήν κόρη της, κατοικούν εκεί μέσα ή Τρέλλα κι' ό θάνατος.

'Η πρώτη παραμονεύει τή μητέρα κι' ό δεύτερος τήν κόρη.

ΠΩΣ ΠΕΘΑΝΕ Ο ΠΛΟΣ

(Συνέχεια έκ τής σελίδος 13)

άπό μέρα σέ μέρα, ότι τό χρώμα του γινότανε κίτρινο, ότι δέν είχε πειά όρεξι, ότι ένα τίποτε τόν έξερέθιζε... Μιά Κυριακή άρνήθηκε νά πάη στον κινηματογράφο και πέρασε όλο τό άπόγευμα, άκουμπισμένος στο παράθυρο, χωρίς νά λήη λέξι.

Τήν έπομένη για πρώτη φορά πήγε στο γραφείο του άργά. 'Εφθασε μάλιστα σέ τέτοιο σημείο ύπηρεσιακής άταξίας τήν ήμέρα εκείνη, ώστε νά καπνίσει, κρυμμένος στη σοφίτα. 'Αφού κάπνισε ένα σιγαρέττο, κάπνισε και δεύτερο, συλλογιζόμενος πάντα τό ίδιο πράγμα: "Όχι, όχι, χίλιες φορές όχι! Δέν θά φορούσε μπλούζα!... Προτιμούσε νά ζητιανέψη τό ψωμί του παρά νά... έξευτελιστή σ' αυτό τό σημείο..."

Και ό Πλός άπελπίστηκε έντελώς...

'Εγινε πιό σκυθρωπός άκόμα. 'Η καθυστερήσεις του στο γραφείο έγιναν πιό συχνές και πιό μεγάλες και χωρίς νά γίνει τόσο τολμηρός, ώστε νά καπνίσει στα φανερά, δέν στενοχωριόταν καθόλου ν' άνεβαινή στη σοφίτα κάθε φορά πού του έρχόταν ή όρεξι νά στρίψει ένα τσιγαράκι.

'Ο άρχαιοφύλαξ πρόσεξε ότι ό υπάλληλός του είχε άρχισει νά παραμελή τά καθήκοντά του, μέ δέν είπε τίποτε γιατί κι' ό δικός του ζήλος είχε χαλαρώσει. Είχε άλλωστε παντρευτή τίς ήμέρες εκείνες και περνούσε τόν μήνα του μέλιτος. 'Επί πλέον ό ύπολοχαγός Πλός του είχε γίνει τώρα συμπαθητικός. 'Ηταν μάλιστα περήφανος πού είχε ένα καλό υπάλληλο μέ τόσο κυλό παρυσιαστικό.

"Όσο για τήν κ. Πλός αύτή του κάκου είχε άνοιξει τά μάτια της. Δέν μπόρεσε νά δει παρά ένα μόνο πράγμα: "Ότι ό άνδρας της είχε πάρει άσχημο δρόμο.

Και πράγματι, ό ύπολοχαγός Πλός είχε άρχισει νά πίνη. Δέν μεθούσε θέβαια μέ, αυτός πού δέν έπινε ως τότε παρά μόνο γάλα, εύχαριστιόταν τώρα στο άψέντι.

'Ενα άπόγευμα, καθώς ό ύπολοχαγός Πλός μετακινούσε μερικές κάσες στα άρχεία, λέρωσε τό σακκάκι του. Και όχι μόνο τό λέρωσε, αλλά και τό ξέσκισε.

'Αφήνοντας τήν κάσσα πού κρατούσε καταγής, κύτταξε τήν καταστροφή, μανιασμένος έναντίον του έαυτού και έναντίον όλων, όταν έξαφνα ό άρχαιοφύλαξ μπήκε μέσα, είδε τό πάθημά του και φώναξε:

—Γιατί διάβολε δέν φοράς μιά μπλούζα;

'Ο Πλός έγινε κατακόκκινος, κίτρινος και κατόπιν βιολέ. 'Επί μερικές στιγμές πνιγόταν. Τέλος, ξαναβρίσκοντας τή φωνή του, φώναξε:

—Είμαι υπάλληλος, κύριε... Μάλιστα!... Μά δέν θά γίνω ποτέ χαμάλης!

Και βγήκε έξω, αφήνοντας τόν άρχαιοφύλακα, άφωνο από τήν κατάπληξι του.

Κανείς δέν έμαθε ποτέ πώς ό ύπολοχαγός Πλός ξαναγύρισε εκείνο τό θράδυ στο σπίτι του. 'Επεσε άμέσως στο κρεβάτι και τήν ίδια νύχτα πέθανε. «Δέν έγινε ποτέ γνωστό από τί, έλεγε άργότερα ή γυναίκα του. Δέν είχε τίποτε, έκτός από τό ότι ή δουλειά του γραφείου δέν ταίριαζε στην αξιοπρέπειά του. Μά δέν ήθελε νά καθεται μέ σταυρωμένα χέρια, άν και θά μπορούσαμε μέ τή σύνταξι του και μέ τίς οικονομίες μας, νά τά θυάλομε πολύ καλά πέρα... 'Ηταν, βλέπετε, φιλότιμος άνθρωπος!...»

ΑΝΕΚΔΟΤΑ ΤΩΝ ΑΝΘΡΩΠΩΝ ΤΗΣ ΗΜΕΡΑΣ

(Συνέχεια έκ τής σελίδος 41)

άρχισε νά γράφη μυθιστορήματα, τά όποία έξέταζαν διάφορα ζητήματα σχετικά μέ τή θρησκεία, τήν κοινωνία και τήν οικογένεια και τά όποία οί δικοί του θεωρούσαν ως επαναστατικά. Πολλοί μάλιστα από τούς συγγενείς του — φανατικοί θρησκομανείς — μάλλωσαν από τότε για πάντα μαζί του, γιατί τά μυθιστορήματα ήσαν γι' αυτούς έργα του διαβόλου!

Τελευταία έπιζώσα από τούς άδυσώπητους αυτούς συγγενείς του Μπουρζέ, ήταν μιά έπαρχιώτισσα πλουσία εξαδέλφη του, τής όποίας ήταν ό μοναδικός κληρονόμος. Μά όταν εκείνη πέθανε στα 1905, όχι μόνο δέν άφησε πεντάρα στον μυθιστοριογράφο, αλλά είχε γράψει στην διαθήκη της κι' ένα σωρό άυστηρές μομφές για τόν «σατανικό Πώλ», όπως τόν έλεγε.

Ο ΜΕΡΛΟΥΣ

(Συνέχεια έκ τής σελίδος 24)

Κυττάζει τόν μικρό Περρέ και τούς δυό 'Ανναμίτες... 'Επειτα γυρίζει άπότομα από τήν άλλη μεριά κι' από τήν άλλη τρύπα, κυττάζει τόν Βιλλεποντόν, τόν Γκάρσια και τόν Μακόμπο...

Δέν λέει ούτε λέξι. Μά γελάει σιωπηλά, γελάει μέ όλους τούς τεράστιους ώμους του, γελάει μέσα στα γένηα του, γελάει τόσο, ώστε στο τέλος του συμβαίνει κάτι παράδοξο: ένα δάκρυ, μεγάλο κι' ώραίο, καθαρό και λαμπρό, ένα δάκρυ σ' άλήθεια ύπέροχο, κυλάει από τό μοναδικό μάτι και πέφτει στη γκρίζα γενειάδα του...